

JOAQUÍN ALMUNIA

Vicepresident de la Comissió Europea i comissari de la Competència

“El rigor fiscal no és de dretes ni d'esquerres”

ARIADNA TRILLAS

Brussel·les fa de poli dolent, de pretext a les retallades socials. No temen més desafecció europea?

La crisi és molt profunda i requereix decisions doloroses. És com quan tens una malaltia greu. El metge et fa fer radioteràpia i prendre medicació amb efectes secundaris, però és necessari. Brussel·les és el lloc on es diuen les coses, però les diuen els governs, el Parlament Europeu, la Comissió. No som buròcrates, som polítics. Si no existís Brussel·les, hi hauria altres veus que dirien que cal fer el mateix. Miri la Transició. Brussel·les no existia, era una meta on arribar. I Espanya va fer una reconversió industrial i unes reformes més grans de les que són necessàries ara.

Espanya està sota vigilància?

Tots estem sota vigilància de tots.

Alguns més que d'altres?

No. Cadascú se sent més vigilat en el que necessita ser vigilat. Si el dèficit públic espanyol és ara més gran que el d'altres, lògicament es mira amb més inquietud. En canvi, el deute públic sobre el PIB es mira amb més tranquil·litat que el d'Itàlia, que en té més. En taxes de creixement no ens distingim gaire de molts països.

Com es veu la vaga general des de Brussel·les?

La veritat és que no se'n parla... Se sap que hi ha vaga general, igual que fa poc n'hi ha hagut en altres països. N'hi ha hagut també a Portugal.

També se segueix la discussió italiana sobre el mercat de treball. Es mira tot el dia què passa a Irlanda, on hi ha una situació molt complicada, i a més tenen el referèndum al maig. I seguim minut a minut el que passa a Grècia. I a França, i al Regne Unit.

El desafiament de Rajoy amb el dèficit va caure aquí com una bomba?

No diria com una bomba, però no ajuda. Fixi's: el president del govern espanyol acabava de firmar al pis 80 un tractat que imposava unes regles de disciplina pressupostària més estricta, amb sancions més fortes. Agafa l'ascensor, baixa a la delegació espanyola i diu que farà el contrari del que ha dit que farà. I diu que el seu dèficit serà un altre, i que ho decideix per sobirania nacional, quan el tractat és per compartir sobirania. El desafiament no ajuda.

No ajuda a què? A la credibilitat?

No ajuda a la confiança, a la coresponsabilització i a l'entesa.

Però s'ho ha menjat amb patates.

Això ho diu vostè. Diguem que el desafiament no ajuda que els nostres socis entenguin els nostres problemes i s'esforcin per ajudar-nos.

Brussel·les culpa més les autonomies del dèficit o és una impressió?

S'està intentant entendre les xifres del 2011. Encara no hi ha una transparència total sobre el que ha passat. És veritat que a primera vista la des-

Perfil Exsindicalista,

exdiputat, exministre de

Felipe González,

excomissari d'Economia,

Joaquín Almunia (Bilbao,

1948) ens explica la crisi

vista des de Brussel·les.

Avui és vicepresident de la

Comissió Europea i també

el seu responsable de

Competència, el que lluita

contra els càrtels i els

abusos al mercat. Ens rep

al despatx just abans de la

vaga general i l'anunci

dels pressupostos, amb

l'agenda a petar, en un dia

tan assolellat que sembla

impropi de Bèlgica.

viació del dèficit del 6% al 8,5% sembla que té més a veure amb el dèficit de les comunitats autònomes que amb altres elements.

Però el dèficit autonòmic pesa molt menys.

Aquí la gent també vol entendre com funciona l'estat de les autonomies, perquè hi ha claus que no entenen del tot o de les quals no coneixen els detalls. Es fan preguntes molt lògiques: el fet que siguin 17 comunitats d'un mateix estat fa més fàcil la coordinació? Existeixen mecanismes per fer-l'hi? Cal crear-los? Hi ha esperit de cooperació? Aquí sabem les dificultats de coordinar 17 països a la zona euro o 27 a la Unió Europea.

I si el 2013 no arribem al 3% del dèficit, què passarà?

S'analitzarà igual que a la resta de països. Encara és d'hora per respondre a aquesta pregunta.

Si a França guanya Hollande i demana renegociar el pacte fiscal,

Dèficit "El desafiament de Rajoy no ajuda que els socis entenguin els nostres problemes i ens ajudin" **Crèdit** "Abans d'obrir l'aixeta, els bancs han de reparar les canonades" **Espanya** "Tots estem sota vigilància"

XAVIER BERTRAL

Brussel·les dirà que és una crisi?

No. No seria la primera vegada que el nou govern d'un país vol ajustar els compromisos de l'anterior. Però no es poden aventurar hipòtesis. Sens dubte les eleccions franceses són importants. França és un actor molt rellevant. Però no és l'únic.

N'hi ha un que mana més: Berlín.

Bé, les decisions es prenen a les institucions europees. Un sol país no pot imposar res a tots els altres, però és evident que Alemanya té més influència i pes. És la principal economia de la UE i de la zona euro i està en bastant més bones condicions que les altres. Per tant, té una reputació econòmica i financera que totes les altres economies envegen.

Es pot ser europeista d'esquerres?

Una persona d'esquerres necessàriament ha de ser europeista.

Doncs vostès ho posen difícil.

No. Europa, Espanya, Catalunya o qualsevol altre espai té una sèrie de

característiques comunes que comparteixen tots els membres d'aquella comunitat. Però després hi ha projectes polítics diferents. És evident que el projecte d'integració europea vist des de l'esquerra no té les mateixes prioritats ni característiques en moltes àrees que vist des d'una òptica conservadora o liberal.

En política econòmica no hem vist grans diferències.

En política econòmica hi ha coses que són vàlides per als uns i per als altres. I després hi ha diferències evidents; a l'hora de triar entre un ajustament pressupostari i un altre entren les prioritats polítiques clarament. Però fixar-se com a prioritat consolidar uns comptes públics equilibrats, el rigor fiscal, no és ni de dretes ni d'esquerres, sinó que és necessari. Sense això no es pot aconseguir res.

Els Estats Units no veuen les coses exactament igual.

Vaga general
"La veritat és que a Brussel·les de la vaga ni se'n parla"

Però no és perquè siguin ni més de dretes ni més d'esquerres. És perquè són els Estats Units, la principal economia del món. I moltes de les coses que ens queden per fer a Europa en matèria d'integració ells ja les han fetes en 200 anys d'història. Tenen una economia molt competitiva, amb capacitat de reacció, d'innovació i d'adaptació. I tenen la moneda de reserva mundial.

Tindrà problemes Espanya amb l'aprovació d'ajuts als bancs? El FROB és considerat ajudes d'estat. Brussel·les va aprovar les operacions en dos casos en què hi va haver liquidació de l'entitat, Caja Castilla La Mancha i Caja Sur. Després ha vingut aquesta segona onada de fusions i cada intervenció requereix la presentació d'un pla de reestructuració. Aquí el mirem, el discutim, el negociem amb les autoritats i entitats respectives i hem de decidir quina part de l'ajuda és compatible, o si n'és tota, i en quines condicions es produeix la reestructuració.

Alguna conclusió sobre la compra de la CAM pel Banc Sabadell?

Encara no, però ho estem analitzant. Encara no ha arribat formalment l'adquisició d'Unnim pel BBVA.

N'hi ha prou amb 52.000 milions per sanejar la banca espanyola?

No ho sé. Això, si algú ho sap, són les autoritats espanyoles.

Molts analistes diuen que no. I si en calen més, d'on poden sortir?

Els analistes fan els seus càlculs. Aquí mirem entitat per entitat, cas per cas, com s'ha produït l'aprovació de les ajudes i el seu volum, com s'ha definit un pla de reestructuració i la compatibilitat amb les normes de les ajudes d'estat. I punt.

Què es podia haver fet diferent en aquesta crisi?

A principis del 2010 afrontàvem una crisi del deute a Grècia. Es va pensar que era un problema dels grecs, no un problema de tots, i que n'hi havia prou amb mesures i ajustaments dels grecs, que la resta quedarien aïllats del risc de contagi. No ha estat així. Els grecs no van fer el que havien de fer i la interdependència entre economies és molt elevada. Altres països s'han vist contagiats. La zona euro no estava preparada per afrontar el problema, per coordinar decisions, ni tenia prou regles de disciplina pressupostària i econòmica. I hem après tot això en aquests dos anys.

El BCE hauria de ser més actiu?

No ens podem queixar. El BCE ha estat hiperactiu últimament, amb operacions de finançament a tres anys per un valor d'un bilió d'euros.

Però no es reactiva el crèdit.

En alguns casos, sí. O se'n modera la caiguda. Però abans d'obrir l'aixeta, els bancs han de reparar les seves canonades. Si no han reparat els balanços no es pot pensar que el primer euro que entri a la tresoreria anirà immediatament a donar crèdit.

Quan i com sortirem de la crisi?

Cal ser tenaços i mantenir el rumb. De la crisi en sortirem. Costa perquè és profunda. I n'estem sortint.

Si acabem d'entrar en recessió!

Sí, i és molt dolorós. Però aquesta recessió, amb tot el respecte, no té res a veure amb la que vam patir arran de la caiguda de Lehman Brothers. Era més profunda i gran.

Estem protegits davant d'un eventual default (fallida) de Grècia?

Mai he pensat que el default grec fos una hipòtesi versemblant. Pensant fredament quines en serien les conseqüències, és bastant obvi que tots farem tot el possible, i fins i tot l'impossible, per evitar que el default es converteixi en realitat. —